

Zavod
Republike
Slovenije
za šolstvo

**DRŽAVNO TEKMOVANJE V ZNANJU SLOVENŠČINE
ZA CANKARJEVO PRIZNANJE 2012/2013
Z BESEDAMI IN MED NJIMI**

8. razred OŠ

9. razred OŠ

**Desa Muck: Nebo v očesu lipicanca
Ivan Cankar: Moje življenje**

NAVODILA ZA PISANJE RAZLAGALNEGA SPISA

Čas pisanja: 90 minut

Dragi mladi bralci in tekmovalci za Cankarjevo priznanje!

Najprej naj vam priznam, da sem bila silno presenečena in kajpada počaščena, ker sem se znašla ob boku Ivana Cankarja, za katerega vedo celo tisti Slovenci, ki so doslej brali le oglase, osmrtnice in vremensko napoved. Po mojem vedo zanj celo nepismeni in slovenski pisatelji v nočnih morah prepoteni šepetajo njegovo ime. Naj povem na kratko, da sem ga v vaših letih oboževala, čeprav še nisem razumela čisto vseh njegovih tenkočutnih sporočil. Kasneje sem ga dolga leta sovražila in obtoževala patetične dolgočasnosti, zdaj ga skoraj razumem in se mu klanjam.

Zdaj pa o moji knjigi. Najprej bi se rada opravičila vsem, ki ste v roko dobili prvo izdajo. V njej je bilo na veselje mnogih slavistk kar nekaj slovničnih napak. Zaradi spleta trapastih okoliščin je prišlo do tega, da je knjiga prvič ugledala beli dan slabo lektorirana. Ko smo opazili šlamparijo, je bilo že prepozno. Zato pa ste se bralci prve izdaje lahko šli zabavne igrice s svojo učiteljico slovenščine in iskali tistih nekaj napak, zaradi katerih ponoči niso mogle spati.

Pa še malo o knjigi. Med obiski na šolah mi obvezno postavite vprašanje: »Kako ste prišli na idejo, da ste napisali to in to knjigo?« To je najtežje vprašanje, ki mi ga lahko postavite. Po navadi je tako, da v meni dalj časa živi misel ali občutje, ki ga želim sporočiti vsem. In eno najmočnejših občutij, ki ga pogosto razkazujem pri svojem delu, je moja ljubezen do živali, ki jo delim z večino otrok in mladih. Zato se ni bilo težko odločiti, o čem naj pišem v knjigi *Nebo v očesu lipicanca*. Živali me globoko in intenzivno osrečujejo že vse življenje. Osrečujejo me s svojo iskrenostjo, predanostjo, nedolžnostjo, inteligentnostjo in s svojim ponosom. Živali niso nikoli ponižne, tudi če jim človek v svoji okrutnosti zlomi srce in duha. Potrpežljivo prenašajo svojo usodo, ker nimajo druge izbire. Ljudje, ki imamo vse možnosti za spreminjanje svoje usode, ko odrastemo, pa tega pogosto ne storimo. Imamo tudi nekatere lastnosti, ki jih živali nimajo: neiskrenost, strahopetnost, nevoščljivost ... Saj lahko še sami kakšno poiščete. Živali so mi s svojo naravno čudovitostjo toliko dale in me toliko naučile, da jim tega ne bom nikoli povrnila. Se pa trudim. Trudim se s tem, da pišem o njih, opozarjam na krivice, ki se jim godijo, ne jem mesa, ne nosim usnja ali krzna in ne uporabljam ničesar, kar je bilo testirano na živalih.

Konji, o katerih sem pisala v knjigi, so moji veliki prijatelji. Tudi sama imam enega in vem veliko o njih. Vem, da se med njimi in otroki, še bolj pa najstniki, tkejo posebne, čudežne vezi. Konji zdravijo, konji vrnejo človeku vero vase in v svet. Doma pa imam trenutno pet mačk (bilo jih je že dosti več) in dva psa. Večina mojih živali je iz zavetišč ali pa so najdenke. Mnoge med njimi so ljudje telesno pohabili, vse pa imajo z njimi zelo slabe izkušnje. Zdaj so to srečne in zdrave živali in pri nas doma je ogromno predenja, mahanja z repom, crkljanja. Pri nas doma je ogromno ljubezni.

Lepo vas pozdravljam in upam, da vas moja knjiga ni dolgočasila,

Desa Muck

Mokronog, februar 2013

Napiši spis in v njem na kratko povzemi pismo Dese Muck. Primerjaj vsebino pisma in sporočila v obeh prebranih knjigah na podlagi naslednjih izhodišč:

1. človeški in živalski svet, 2. jezik v besedilih, 3. Ivan Cankar, Desa Muck in (mladi) bralec.

Spisu daj tudi izviren naslov.

Želimo ti ustvarjalno pisanje.